

København Ø den 6. december 2016

Til medlemmer af Uddannelses- og Forskningsudvalget

Når man ser noget, der er uretfærdigt og forkert, bliver man nødt til at råbe op. Det her er mit nødråb.

I fanger de forkerte med det her nye lovforslag. Hvorfor, vil jeg uddybe, og jeg vil gøre det via min egen historie. Jeg er en ambitiøs, skoleglad pige på 23, som altid har haft stor tiltro og respekt for systemet, men den er jeg nu ved at miste. Efter gymnasiet (2009-2012) tog jeg et sabbatår, som de fleste unge gør i dag, jeg drog til Paris for at lære fransk på la Sorbonne, og senere var jeg i New York for at perfektionere mit engelsk. I september 2013 startede jeg på matematik-økonomi studiet på KU. Jeg vidste ret tidligt, at dette her studie fagligt ikke var det rette sted for mig, men når du går et sted med de sødeste mennesker (for det er de seriøst derude), og du klarer dig fint, gemmer du følelsen af ikke at være det rigtige sted lidt længere væk indeni, og håber at den med tiden forsvinder. Tiden gik, og i sommers blev jeg bachelor på normeret tid. Endelig kunne jeg ånde lidt ud, det havde bestemt ikke været tre lette år, men nu havde jeg da papirer på noget, hvilket alle mente var en god idé inklusiv mig selv. Det havde da været fjollet, at droppe ud lige inden man blot manglede at skrive bachelorprojektet, ikke? Eller sådan var det i hvert fald engang. Hvornår blev det lige en ulempe for en selv at have papirer på en uddannelse man har fuldført?

I september startede jeg så på kandidaten i statistik på KU (bemærk lige, hvordan begge uddannelser er på den såkaldte "positivliste". Jeg har altså erhvervede kompetencer tilsyneladende vigtige for samfundet, jeg vil dog ikke bruge dem direkte, men indirekte gennem et andet studie). Det var enten det eller kandidaten i matematik-økonomi, hvilket jeg bestemt ikke kunne se mig selv i, men jeg håbede sådan at statistik ville blive min redning, at det ville give mig følelsen af at være havnet det rigtige sted, denne gang både fagligt og socialt. Jeg synes derfor, at jeg virkelig har prøvet at få mit førstevalg til at fungere, det viste sig bare, at den følelse jeg havde gemt væk langt indeni ikke ville forsvinde, tværtimod.

Det er muligt, at I synes, at det har taget mig for lang tid, at finde ud af, hvad jeg har lyst til at arbejde med resten af mit liv, men helt ærligt synes jeg ikke at de her 3,5 år ud af de min. 40 år jeg yderligere skal være på arbejdsmarkedet på fuld tid (har været på arbejdsmarkedet siden jeg var 15, og jeg kan godt lide at arbejde) har været spild, hverken for mig eller for det danske samfund. Mange af jer politikere synes også det var svært at vælge uddannelse - tror I det er blevet lettere?

Jeg ved nu, hvad jeg vil være resten af mit liv, jeg ved hvad det kræver, og jeg er mere end villig og klar til at lægge de kræfter i det kræver. Ærligt talt tror jeg ikke, at jeg havde fundet mit drømmestudie, hvis jeg ikke havde haft god tid til at tænke alle mine muligheder i gennem, mens jeg erhvervede mig brugbare kompetencer på matematik-økonomi studiet.

Jeg vil gerne læse til læge. Er det så urimeligt, at jeg selv får lov at bestemme, gennem hvilket job jeg skal bidrage til det danske samfund resten af mit liv?

Jeg har forstået, efter gentagne gange at have hørt Ulla Tørnæs og Christine Antorini forsvare forslaget, at der stadig er mulighed for efteruddannelse og uddannelse på højere niveau, men jeg kan ikke på nogen måde, komme i nærheden af lægeligt arbejde fra min bachelor i matematik-økonomi. Så det I siger til mig nu, er, at jeg simpelthen bare skal acceptere mit lod i livet? At jeg skal opgive min drøm?

Jeg ville skulle søge gennem kvote 2, da mit snit ikke længere er højt nok, eftersom jeg ikke fandt drømmestudiet indenfor de første to år efter gymnasiet, hvor man må gange sit snit. Jeg ved, at der er mange kvalificerede der søger gennem kvote 2, og jeg ved, at det vil blive svært at få en af de få højt eftertragtede pladser, men hvorfor fritager I mig retten til overhovedet at prøve? Hvordan er I kommet frem til, at det ikke kan betale sig for det danske samfund at gøre mig færdig som læge? Hvis det er fordi, at I er bange for, at jeg stadig ikke har fundet det rigtige, og derfor vil shuffe videre rundt, så lav da en regel om, hvor mange bacheloruddannelser man må starte på i alt.

Jeg er klar over, at pengene til at finansiere dagpengesystemet skal findes et sted, men hvorfor så ikke lade os lovforslaget ramme selv betale for den uddannelse nr. 2? Det er vi alle mere end villige til.

Sådan som jeg ser det, så ødelægger det her fremtiden for nogle unge lovende studerende, mens det hjælper folk fastsiddende i dagpengesystemet. Giver det her seriøst mening for jer? For det gør det ikke for mig. Jeg ønsker ligesom jer politikere et tryggere dagpengesystem, men jeg ville ønske, at måden jeg var med til at finansiere det på, var gennem et livslangt job med lav arbejdsløshed og ikke via L69.

Derudover er det mig en gåde, hvordan I ikke kan se (eller vælger at ignorere?), at det her lovforslag kolliderer med fremdriftsreformen. Lovforslaget gør de studerende mere usikre, og vil højst sandsynligt betyde at flere vil droppe ud inden de færdiggør en bachelor, jeg ville i hvert fald have gjort det, havde jeg haft muligheden, hvilket vil betyde længere studietid. Lige nu laver I altså politik der modvirker hinanden. Det er skidt for Danmark. Jeg beder jer derfor om, at tage et skridt tilbage og undersøge, om der kunne være andre muligheder for at finansiere et tryggere dagpengesystem?

Jeg vil slutte af med et sidste spørgsmål: Er det her virkelig blevet måden, hvorpå der laves politik i Danmark? At indføre love uden indfasningsperiode og med tilbagevirkende kraft?

Okay, allersidste spørgsmål: Hvis I stod i samme situation, hvad ville I gøre?

Jeg ser frem til at høre fra jer!

Bedste hilsner

Pernille Juul Jørgensen
E-mail: pernillejuul@outlook.com